

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **Mgr. M.**, bytom P., právne zastúpenej Mgr. M., advokátom v B., proti žalovanému: **Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov**, Slovenská č. 87, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného sp. zn. 23710/2007 zo dňa 9.5.2007 a č. 15181/2007 zo dňa 23.3.2007, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/42/2007-61 zo dňa 14.11.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/42/2007-61 zo dňa 14.11.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP zrušil rozhodnutie vedúceho služobného úradu – Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov sp. č. 23710/207 zo dňa 9.5.2007 o zamietnutí odvolania žalobkyne a potvrdení prvostupňového

rozhodnutia č. 15181/2007 zo dňa 23.3.2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe (ďalej len „zákon“) a poskytnutí náhrady vo výške trojnásobku jej funkčného platu. O trovách konania rozhodol, tak, že žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyňi trovy vo výške 6.886,-Sk (228,57,-€).

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného mal preukázané, že obidva správne orgány pochybili pri preukazovaní podmienky, že žalobkyňu nebolo možné zaradiť na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby, na tú istú funkciu, lebo také miesto nemali, alebo že sa so žalobkyňou nedohodli. Dôvodil, že bez toho, aby prvostupňový správny orgán v súčinnosti so žalobkyňou podľa § 3 ods. 2 a § 33 SP jednoznačne preukázal, že naozaj nemá takéto voľné štátnozamestnanecké miesto, uvedené len všeobecne konštatoval a žalovaný - aj keď bol povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu (§ 138 ods. 5 zákona) a aj keď žalobkyňa v odvolaní namietala, že takéto tvrdenie sa nezakladá na pravde, že dôvody sú vykonštruované, rozhodol obdobne, pričom z rozhodnutia nie je možné zistiť, na základe čoho a akej správnej úvahy k takémuto záveru dospel. Obom správnym orgánom vytkol, že vôbec neriešili otázku dohody, t. j. že sa so žalobkyňou nedohodli inak a aj z týchto dôvodov je zistenie skutkového stavu nepostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutia sú pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Za dôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobkyne týkajúcu sa skutočnosti, že nebola oboznámená so zložením poradnej odvolacej komisie, čo predstavuje procesnú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia s poukazom na § 9 a 10 SP. Uviedol tiež, že vzhľadom na ustanovenie § 52 SP prvostupňový správny orgán rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní bez náležitej právnej argumentácie, je takéto rozhodnutie pre absolútnu absenciu dôvodov nepreskúmateľné.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nesprávny právny názor krajského súdu videl v jeho konštatovaní, že s poukazom na § 52 SP prvostupňový správny orgán rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40

ods. 2 písm. b/ zákona ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní bez náležitej právnej argumentácie, je takéto rozhodnutie pre absolútnu absenciu dôvodov nepreskúmateľné. Krajskému súdu vytýkal, že hoci to neodôvodnil, prihliadal na obe rozhodnutie ako na nulitné akty a neuviedol, akými ustanoveniami zákona sa mal žalovaný v rozhodovacom procese riadiť a ktoré rozhodnutie bolo takto porušené, ako aj skutočnosť, že súd dve samostatné správne konania, t.j. vo veci zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru poňal a spojil ako jedno správne konanie, čo je v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu (uznesenie sp. zn. 8Sžo/59/2008 zo dňa 17.6.2008), podľa ktorej ide o dve samostatné konania a nie je prekážkou, že správne konania o zmene štátnozamestnaneckého pomeru bolo právoplatne ukončené hoci aj po vydaní rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Uviedol, že konaním o zmene pomeru bolo konanie vo veci odvolania predstaveného a v tomto prípade bolo vydané rozhodnutie o zmene pomeru odvolaním sp. č. 14250/2007 zo dňa 16.3.2007, ktorým bola žalobkyňa odvolaná z dovtedajšej funkcie v súlade s § 27 písm. e/ a § 31 ods. 2, 3 zákona dňom 26.3.2007 bez uvedenia dôvodu. Odvolanie žalobkyne proti tomuto rozhodnutiu bolo zamietnuté a napadnuté rozhodnutie potvrdené rozhodnutím sp. č. 23226/2007 zo dňa 7.5.2007. Poukázal na to, že toto rozhodnutie nebolo napadnuté žalobou.

Druhým správnym konaním bolo konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, v rámci ktorého bolo vydané rozhodnutie č. 15181/2007 zo dňa 23.3.2007 o skončení pomeru dňom 26.3.2007 podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona, nakoľko po odvolaní žalobkyne z funkcie nemal žalovaný voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii odborného radcu a so žalovanou sa nedohodol inak. K tvrdeniu žalobkyne, že v čase odvolania mal voľné takéto štátnozamestnanecké miesto, uviedol, že vydaním rozhodnutia o zmene pomeru žalobkyne odvolaním č. 14250/2007 zo dňa 16.3.2007, ktorým bola žalobkyňa odvolaná z funkcie predstaveného dňom 26.3.2007, prestala byť žalobkyňa predstavený a teda nemohla jej byť ani ponúknutá funkcia odborného radcu, ktorá je viazaná na funkciu predstaveného riaditeľa odboru sociálnych vecí a rodiny a žalovaný nemal iné voľné štátnozamestnanecké miesto vo funkcii odborný radca. Dodal, že v čase odvolania z funkcie

žalobkyne podľa rozpisu štátnozamestnaneckých miest mal žalovaný 297 miest v štátnej službe a všetky miesta v stálej štátnej službe boli obsadené.

Vyjadril názor, že zo znenia § 40 ods. 2 písm. b/ zákona a z použitia vylučovacej spojky „alebo“ vyplýva, že zákon nepožaduje v prípade neexistencie definovaného voľného štátnozamestnaneckého miesta preukázanie skutočnosti, že nedošlo k inej dohode tak, ako to uvádza súd v odôvodnení svojho rozsudku. Zotrval na presvedčení, že žalobkyni neboli upreté žiadne procesné práva v konaní a nič jej nebránilo vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť doplnenie.

Za nedôvodnú považoval naďalej námietku žalobkyne o neoboznámení s členmi poradnej komisie, čo mohlo podľa súdu mať za následok takú procesnú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia s poukazom na § 9, 10 SP. Zriadenie komisie bolo realizované vo forme príkazu riaditeľa úradu č. 06/2007, schváleným dňa 19.3.2007 a účinným dňom 20.3.2007, ktorý bol doručený žalobkyni obvyklým spôsobom – e-mailom dňa 22.3.2007. Preto považoval tvrdenie žalobkyne, že nemal vedomosť o zložení odvolacej komisie, za zavádzajúce a vyslovil názor, že bolo len na žalobkyni, aby požiadala o oznámenie zloženia komisie, čo neurobila.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobkyňa navrhla rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že nikdy nespochybnila skutočnosť, že konanie vo veci zmeny pomeru môže byť právoplatne skončené aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Poukázala na znenie § 40 ods. 2 písm. b/ zákona, z ktorého vyplýva, že pre skončenie pomeru odvolaním je potrebné zistiť, či predstavený bol zo svojej funkcie odvolaný. O odvolaní predstaveného rozhoduje vedúci služobného úradu a na toto konanie sa podľa § 125 ods. 2 zákona vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa SP je právoplatné, to znamená pre účastníkov konania a pre správny orgán záväzné len také rozhodnutie, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Zo zákona vyplýva podľa žalobkyne požiadavka, že predstavený bude odvolaný až na základe právoplatného rozhodnutia vydaného v súlade so zákonom, teda nie dňom určeným v prvostupňovom rozhodnutí, ako to

tvrdil žalovaný. Za nesprávne považovala tvrdenie žalovaného o tom, že odkladný účinok odvolania znamenal možnosť uskutočniť výkon rozhodnutia o odvolaní predstaveného. Vyjadrila názor, že rozhodnutie o odvolaní predstaveného neobsahuje jednu z vlastností správneho rozhodnutia, ktorou je jeho vykonateľnosť.

Žalobkyňa namietala, že správne rozhodnutie bolo vydané bez toho, aby bola splnená aj hmotnoprávna podmienka, ktorou je podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona nemožnosť zaradiť odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3), pretože predstavený sa nesporne považuje za odvolaného predstaveného až dňom právoplatnosti rozhodnutia o jeho odvolaní z funkcie. Žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie o odvolaní žalobkyne z pomeru dňa 9.5.2007, teda v čase, keď nebolo ešte odvolacie rozhodnutie č. 23226/2007 (ktorým sa rozhodlo o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu o jej odvolaní z funkcie predstaveného) právoplatné, pretože nebolo doručené – doručené bolo až dňa 21.5.2007.

Žalobkyňa nesúhlasila ani s názorom žalovaného, že v zmysle § 40 ods. 2 písm. b/ zákona nebol povinný dohodnúť s ňou možnosť jej prípadného zaradenia na iné voľné štátnozamestnanecké miesto, pretože možnosť dojednať takéto zaradenie odvolaného predstaveného prichádza do úvahy vždy a len vtedy, keď štátneho zamestnanca nie je možné zaradiť do štátnej služby na miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že také miesto úrad nemá. Podľa žalobkyne je zmyslom tohto ustanovenia povinnosť služobného úradu zaradiť odvolaného predstaveného po dohode na iné miesto, ak ho nemožno zaradiť na miesto rovnakého odboru a funkcie. Žalobkyňa sa stotožnila s konštatovaním krajského súdu, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné, pretože z ich obsahu vôbec nie je možné zistiť, na základe akých skutočností dospel žalovaný k zisteniu o tom, že nemá voľné miesto v rovnakom odbore a funkcii alebo iné voľné štátnozamestnanecké miesto. Žalobkyňa v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu uviedla, že mala vedomosť o voľných štátnozamestnaneckých miestach, s ktorým tvrdením sa však žalovaný v rozhodnutí bližšie nezaoberal a nevysporiadal.

Žalobkyňa vytýkala napadnutému správne rozhodnutiu aj absenciu obligatórných častí a uvedenia, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie a ako sa žalovaný vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania. Poukázala na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého súd zruší správne rozhodnutie, ak nie je náležité odôvodnené (§ 47 ods. 3 SP) a podľa ktorého súd nemôže prihliadnuť na vyjadrenie žalovaného, v ktorom upresňuje porušené právne predpisy. Žalobkyňa uviedla, že objektívne sa nemohla vyjadriť k podkladu rozhodnutia, pretože prvostupňové rozhodnutie neobsahovalo ani zmienku o tom, z akého dôkazu orgán k zisteniu o tom, že nemá voľné miesto, dospel. Zdôraznila, že žalovaný doteraz nevyvrátil ani nepoprel, že v rozhodnom čase mal najmenej 4 voľné štátnozamestnanecké miesta v rovnakom odbore a v rovnakej funkcii. Za nesprávny považovala názor žalovaného, že aj keby mal voľné miesta, nebol povinný ju zaradiť, nakoľko žalobkyňa už nebola predstaveným. Predstavený sa však jednoznačne za odvolaného považuje až dňom právoplatnosti rozhodnutia a o jeho odvolaní z funkcie a teda ak mal žalovaný takéto miesta, mal povinnosť žalobkyňu na toto miesto zaradiť.

Na záver uviedla, že v konaní nebolo preukázané doručenie oznámenia o zložení odvolacej komisie. Ide o písomnosť, na ktorej doručovanie sa vzťahuje § 141 zákona a ktorá musí byť doručená do vlastných rúk, pretože ide o písomnosť týkajúcu sa štátnozamestnaneckého pomeru. Povinnosť žalovaného oboznámiť žalobkyňu so zložením komisie vyplýva nielen z ustanovenia § 139 ods. 5 zákona, ale aj z § 3 ods. 2 SP. Dodala, že počas konania nemala znalosť o tom, či prvostupňový správny orgán jej odvolaniu vyhovel alebo vec postúpil na prejednanie komisii a či táto komisia o odvolaní koná alebo nie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s ust. § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl. OSP a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 12.1.2010 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalovaný dňa 19.3.2007 upovedomil žalobkyňu o začatí konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Rozhodnutím č. 15181/2007 zo dňa 23.3.2007 skončil bez uvedenia dôvodu (§ 31 ods. 2 zákona) podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona štátnozamestnanecký pomer žalobkyne, ktorá bola zaradená v stálej štátnej službe vo funkcii odborného radcu – predstaveného – riaditeľa odboru služieb zamestnanosti, v odbore 2.11 Práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina a zároveň rozhodol, že žalobkyni sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jej funkčného platu. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že nakoľko služobný úrad nemal voľné miesto v tom istom odbore a v tej istej funkcii a podľa § 31 ods. 4 zákona sa so štátnym zamestnancom nedohodol inak, ukončil pomer podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona s tým, že pomer sa mal skončiť dňom uvedeným v rozhodnutí, teda 26.3.2007.

Včas podaným odvolaním proti tomuto rozhodnutiu žalobkyňa namietala, že mala vedomosť o štátnozamestnaneckých miestach, ktoré boli v čase rozhodovania voľné a neboli jej ponúknuté.

O odvolaní rozhodol vedúci služobného úradu – žalovaného rozhodnutím č. 23710/2007 zo dňa 9.5.2007 tak, že ho zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil s odôvodnením, že žalovaný takéto voľné miesta v rozhodnom čase nemal a preto postupoval podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona. Dodal, že poradná odvolacia komisia nezistila právne pochybenie hmotnoprávných ani procesnoprávných predpisov a preto konštatoval, že napadnuté rozhodnutie bolo správne a v súlade so zákonom.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo vyhovie žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté správne rozhodnutia oboch stupňov a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov vznesenými v preskúmvacom konaní

a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona v znení účinnom do 30.4.2007 konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - ďalej len SP), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov nepostupovali v intenciách právnych noriem zákona platného v čase rozhodovania ustanovujúcich skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním.

Podľa § 31 ods. 4 zákona služobný úrad zaradí odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak. **Ak služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodol inak, postupuje pri odvolaní podľa**

a) odseku 1 písm. a), c), e) a g) a odseku 2 podľa § 40 ods. 2 písm. b),

b) odseku 1 písm. b) podľa § 40 ods. 3.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj **z dôvodu nezariadenia odvolaného** vedúceho úradu alebo **predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu** (§ 16 ods. 3) **z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak**, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa § 32 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správny orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania bolo, aby išlo o odvolaného predstaveného, ktorého služobný úrad nemôže zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto voľné nemá. Druhou alternatívnou podmienkou, ktorá musí byť naplnená predtým, ako služobný úrad ukončí štátnozamestnanecký pomer s predstaveným je to, že sa s ním nedohodne inak. Podľa názoru odvolacieho súdu musí teda služobný úrad zistiť, či nemá voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a tej istej funkcie a ak takéto miesto nemá, tak sa má pokúsiť s týmto odvolaným predstaveným dohodnúť. Z preskúmaných správnych rozhodnutí nevyplýva, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru mal tieto podmienky naplnené. Žalovaný sa v druhostupňovom rozhodnutí nezaoberal tvrdením žalobkyne o tom, že žalovaný mal zodpovedajúce voľné štátnozamestnanecké miesta. S touto jej odvolacou námietkou sa žalovaný vôbec nevyšporiadal a bez bližšieho odôvodnenia a preukázania len konštatoval, že takéto miesto nemal. V správnych rozhodnutiach oboch stupňov nie je zmienka o tom, že by sa služobný úrad so žalobkyňou pokúsil dohodnúť inak.

Splnenie podmienok vyplývajúcich služobnému úradu z ustanovenia § 40 ods. 2, písm. b/ zákona je hmotnoprávnou podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany služobného úradu, pričom preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávných podmienok ustanovených v § 40 ods. 2 písm. b/ je na služobnom úrade, teda žalovanom.

Náležitosti správneho rozhodnutia upravuje ustanovenie § 47 SP.

(1) Rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

(3) V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, **ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.**

Z vyššie citovaného ustanovenia vyplývajú náležitosti, ktoré správny orgán musí uviesť v rozhodnutí a zvlášť v jeho odôvodnení. Žalovaný sa v druhostupňovom správnom rozhodnutí aj podľa názoru odvolacieho súdu týmto ustanovením neriadil, keď z odôvodnenia nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s konštatovaním žalobkyne o jej vedomosti o voľných štátnozamestnaneckých miestach a v rozhodnutiach oboch stupňov nepreukázal a ničím nepodložil svoje tvrdenie o tom, že takéto voľné miesta nemá.

Podľa § 138 ods. 1 zákona odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Podľa § 3 ods. 2 SP správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Žalobkyňa namietala, že jej nebolo oznámené zloženie odvolacej komisie. Žalovaný v odvolaní uviedol, že zloženie komisie žalobkyne oznámil elektronickou poštou. Podľa názoru odvolacieho súdu však žalovaný ním tvrdenú skutočnosť nijako nepreukázal. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že zloženie komisie je takou informáciou, ktorú je potrebné účastníkovi konania oznámiť riadne a postupom ustanoveným v § 141 zákona,

čo žalovaný neurobil a preto ide o takú vadu v postupe žalovaného, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť ním vydaného rozhodnutia, pretože žalobkyňa takto nemohla uplatniť všetky svoje procesne práva.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel z dôvodov nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a pre nepreskúmateľnosť správnych rozhodnutí pre nedostatok dôvodov, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože si ich náhradu neuplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. januára 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová